

af dine Forældres gamle Breve til dig? Vi har jo saa sjælden talt om din Familje; men jeg føler det som et Savn ikke at vide mere navnlig om din Fader og Moder, end jeg gør.»

Per lod først, som om han overhørte hendes Spørgsmaal. Da hun saa gentog det, sagde han kort og uden at forandre Stilling:

»Jeg har jo ingen Breve.«

»Nej, jeg veed godt, at du ikke i de senere Aar har staaet i Brevveksling med din Familje; men jeg tænker paa Fortiden, paa de første Aar, du var her i København. Dengang skrev jo i alt Fald din Moder undertiden til dig. Saadan har du da sagt. Og det er de Breve, jeg saa gerne engang vilde have Lov til at læse sammen med dig.«

»Det kan du ikke, . . . for jeg har dem ikke.«

»Hvor er de da?«

»Jeg har brændt dem.«

»Brændt dem!«

»Ja — saasnart jeg havde læst dem, blev de puttet i Kakkelovnen.«

»Aa, Per — hvor kunde du dog nænne —«

Hun fik ikke udtalt. Per havde taget sit Lomme-tørklæde frem og tørrede sig ned over Ansigtet dermed, som om han var bleven varm; men hun saae nu, som han stod der belyst af Solnedgangsskæret, at der blinkede noget vaadt i hans Øjenhaar; og hun forstod, at han var kommen til at græde og vilde skjule det.